

[Elsebeth Kock-Petersen]

håber jeg at ministeren vil tage med i sine overvejelser.

I øvrigt vil jeg slutte af med at sige, at jeg godt nok har bemærket, at beslutningsforslaget er blødt formuleret, at man pålægger ministeren at tage initiativ til at forhandle sig frem til en aftale med amterne og de respektive organisationer, men jeg mener, vi skal blive ved med at holde os for øje, at det er et amtsligt ansvar, vi taler om, når vi taler om sygeplejersker. Jeg mener, det vil være forkert, hvis vi gør det til det normale, selv om vi havde en 1.000-pladsaftale, at hvis der opstår problemer, tager vi ansvaret, om jeg så må sige, væk fra de organer, der ellers har det, og siger, at så må ministeren gribe ind. Ministeren skal givetvis her som i andre situationer være initiativtager, formidler osv., men lad os nu lige holde os for øje, at det er amterne, der er de hovedansvarlige, når vi taler om sygeplejerskeområdet.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Det er jo rigtigt, som de to foregående ordførere har nævnt, at det er et amtskommunalt anliggende, og det er rigtigt, som den sidste ordfører nævnte, at vi har lagt meget blødt op med dette forslag, hvori vi beder ministeren om at tage et initiativ. Jeg skal om et øjeblik vende tilbage til, hvorfor vi synes, det var meget vigtigt at få det frem nu.

Der er 2.000 ubesatte stillinger ude over landet, og det gør mangelen på sygeplejersker til et alvorligt problem for hele det danske sundhedsvæsen. Med et ansøgertal på 4.300 i 1985 til sygeplejerskeuddannelsen – det er dobbelt så mange, som kan optages – er det en lidt grotesk situation, vi befinder os i.

Der er en masse konsekvenser af den store mangel. Flere kommuner har måttet opgive at starte døgnhjemmepleje, og det betyder, at ældre og syge må blive på sygehuse eller på institutioner i stedet for at være i eget hjem. Andre kommuner har, hvad ministeren også fremhævede, ikke en eneste sygeplejerske. Hellere end det ord, ministeren valgte at bruge, vil jeg sige, at det måske mere er et klassisk kvindeproblem, når uddannelsen er centraliseret i de to store byer.

Arbejdstidsnedsættelsen har øget behovet med 600–800 sygeplejersker på landsplan, og derfor er vi nødt til at udvide uddannelseska-

paciteten, inden arbejdstidsnedsættelsen, som kommer i 1988, gør forholdene endnu mere kaotiske.

Grunden til, at vi rejser spørgsmålet nu, er, at i en pressemeddelelse fra undervisningsministeren den 4. juli 1986 understregede ministeren, at der også på lidt længere sigt kan vise sig mangel på sygeplejersker, og det fremgår af pressemeddelelsen, at indenrigsministeren og undervisningsministeren straks efter sommerferien, som der står, vil indbyde sygehuskommunerne til et møde. Nu er det i mellemtiden blevet vinter, og derfor ville jeg have spurgt ministeren, om dette møde havde ført til noget resultat. Nu forstår jeg, at det omsider har fundet sted, i hvert fald det første møde, og derfor venters jeg selvfølgelig spændt på, hvad det konkret fører til.

Det forebyggende arbejde og udviklingen af den primære sundhedstjeneste vil i fremtiden kræve sin del af sygeplejerskerne, og vi kender udsigterne til, at kvinderne i de kommende år vil blive hårdest ramt af ledighed. Derfor forekommer det os helt grotesk, at man inden for et fag, der for 95 pct.s vedkommende består af kvinder, ikke føler en stor forpligtelse til at få flere af de mange ansøgere i gang med uddannelsen. Denne flaskehals, eller jeg skulle måske sige: dette uddannelsespolitiske paradoks, der har været i over 15 år, mener vi at undervisningsministeren og amterne sammen med de faglige organisationer bør gøre noget ved nu.

Ole Vig Jensen (RV):

I Det Radikale Venstre er vi enige med forslagsstillerne i intentionerne bag forslaget. Der er ingen tvivl om, som det i øvrigt er fremgået af flere ordførertaler, at der er brug for en udvidelse af kapaciteten på området. Det er også rigtigt, som forslagsstillerne siger – det er modigt sagt i disse ligestillingstider – at især den store kvindearbejdsledighed kunne tilskynde til, at vi accelererede udviklingen på dette uddannelsesområde.

Når vi ikke mener, at forslaget er brugbart, som det foreligger her, er der to grunde. For det første må vi erkende – det kan ministeren bedre end nogen begrunde, han har allerede været inde på det – at 1.000-pladsaftalen ikke var den bedste fremgangsmåde. Den aftale var overordentlig vanskelig at fø-